Νεομάρτυρας Ευγένιος Ραντιόνωφ (Μαρτύρησε στις 23 Μαΐου 1996)

Date : 16 Νοεμβρίου, 2009

Αποκεφαλίστηκε το 1996, τη μέρα που γινόταν 19 ετών διότι δεν δέχτηκε να βγάλει τον Σταυρό από τον λαιμό του.

Τα παρακάτω σύντομο συναξάρι αποτελεί ένα ευλαβικό αφιέρωμα της Ιεράς Μονής Παντοκράτορα Μελισσοχωρίου. Η μετάφραση του ρωσικού κειμένου που λήφθηκε από ρωσική ιστοσελίδα εκπονήθηκε από πατέρες της Ι.Μ.

Ο Άγιος Νεομάρτυρας Ευγένιος Ροντιόνωφ γεννήθηκε στις 23 Μαΐου 1977 κοντά στη Μόσχα-και συγκεκριμένα στο χωριό Κουρίλοβο, στην περιοχή της πόλεως Παντόλσκ-. Ήταν το μοναδικό παιδί της οικογένειας και βαπτίστηκε Ορθόδοξος Χριστιανός κατά την παιδική του ηλικία. Η μητέρα του ονομάζεται Λιουμπόβ (=αγάπη) Βασίλιεβνα.

Το 1989 η γιαγιά του πήρε τον μικρό Ευγένιο και τον πήγε στην Εκκλησία, για να εξομολογηθεί για πρώτη φορά και να μεταλάβει των αχράντων μυστηρίων. Ο ιερέας πρόσεξε ότι το παιδί δε φορούσε Σταυρό και κατά τη διάρκεια της εξομολόγησης του φόρεσε ένα Σταυρό, τον οποίο ο μικρός Ευγένιος δεν τον έβγαλε ποτέ από πάνω του· μάλιστα, έφτιαξε ένα χονδρό κορδόνι και τον πέρασε εκεί. Η μητέρα του, όταν είδε ότι φορούσε Σταυρό, τον προέτρεψε να τον βγάλει, διότι, όπως είπε, θα τον περιγελάσουν οι συμμαθητές του. Ο Ευγένιος δεν απάντησε, αλλά και δεν την υπάκουσε.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του το 1994, εργάστηκε ως επιπλοποιός, επάγγελμα που του απέφερε πολλά έσοδα.

Στις 25 Ιουνίου του 1995 παρουσιάστηκε στο Στρατό και μετά τη βασική του εκπαίδευση, στις 13 Ιανουαρίου του 1996, τοποθετήθηκε στα συνοριακά φυλάκια Τσετσενίας-Ηγκουερίνας. Ακριβώς ένα μήνα μετά, στις 13 Φεβρουαρίου του 1996, αιχμαλωτίστηκε. Η αιχμαλωσία έγινε ως εξής: η στρατιωτική υπηρεσία έστειλε τέσσερις στρατιώτες-μεταξύ των οποίων και τον Ευγένιο-να κάνουν ελέγχους στα αυτοκίνητα που διέρχονταν από ένα συγκεκριμένο δρόμο. Δυστυχώς, οι αρμόδιοι έστειλαν τους στρατιώτες χωρίς να υπάρχει καμιά προηγούμενη οργάνωση (δεν υπήρχε καν φωτισμός) και καμιά ασφάλεια. Από αυτόν το δρόμο περνούσαν πολύ συχνά Τσετσένοι μεταφέροντας όπλα, αιχμαλώτους και ναρκωτικά. Τη νύχτα εκείνη πέρασε από εκείνο το δρόμο ένα ασθενοφόρο. Όταν οι στρατιώτες το σταμάτησαν για έλεγχο, ξαφνικά μέσα από αυτό πετάχτηκαν πάνω από δέκα Τσετσένοι, πολύ καλά οπλισμένοι. Ακολούθησε συμπλοκή και οι Τσετσένοι συνέλαβαν και τους τέσσερις στρατιώτες. Αυτό έγινε στις 3 τη νύχτα. Στις 4 η ώρα ήρθαν άλλοι στρατιώτες για αλλαγή φρουράς· φυσικά δεν τους βρήκαν και κατάλαβαν αμέσως τι είχε συμβεί.

Μετά από λίγες μέρες η υπηρεσία του στρατού ενημέρωσε τους γονείς των στρατιωτών για την εξαφάνισή τους. Η μητέρα του Ευγένιου κατάλαβε ότι δεν πρόκειται για εξαφάνιση, αλλά για αιχμαλωσία, και πήγε με κίνδυνο της ζωής της στην Τσετσενία, για να βρει το παιδί της. Έφτασε στην πόλη Χαγκαλά και μετά από πολλές προσπάθειες ήρθε σε επαφή με τους αρχηγούς διαφόρων αντάρτικων ομάδων της Τσετσενίας προσπαθώντας να μάθει για την τύχη του Ευγένιου, διότι γνώριζε ότι οι Τσετσένοι δε σκοτώνουν αμέσως τους αιχμαλώτους, αλλά περιμένουν μήπως πάρουν λίτρα και τους ελευθερώσουν. Οι ίδιοι οι Τσετσένοι της είπαν ότι ο γιος της ζούσε, αλλά ήταν αιχμάλωτος και σιώπησαν με νόημα προσπαθώντας να υπολογίσουν πόσα χρήματα μπορούσαν να αποσπάσουν από αυτήν. Εκείνον τον καιρό ένας ζωντανός στρατιώτης αιχμάλωτος στοίχιζε 10.000 δολάρια, ενώ ένας αξιωματικός 50.000. Όταν κατάλαβαν ότι δεν πρόκειται να κερδίσουν αρκετά χρήματα, αποφάσισαν να τον σκοτώσουν. Η μητέρα του πήγε παντού για να τον ψάξει, πέρασε από χωριά, από δρόμους με νάρκες, από μέτωπα συγκρούσεων, γνώρισε πολλούς αξιωματικούς Τσετσένους και, όπως η ίδια λέει, «πέρασα από όλους τους κύκλους του άδη».

Από την πρώτη μέρα της αιχμαλωσίας του Ευγένιου, που διήρκησε 100 ημέρες, οι αντάρτες, επειδή είδαν ότι φοράει Σταυρό, προσπάθησαν να τον κάμψουν ψυχικά, ώστε να καταφέρουν-αν ήταν δυνατό-να τον αναγκάσουν να αρνηθεί την πίστη του, να βγάλει το Σταυρό, να γίνει μουσουλμάνος και να τον κάνουν δήμιο και φονιά των άλλων Ρώσων αιχμαλώτων. Ο Ευγένιος, βέβαια, αρνήθηκε όλες τις προτάσεις και, παρά τους συνεχείς ξυλοδαρμούς, τα πάμπολλα βασανιστήρια και τις υποσχέσεις ότι θα ζήσει αν βγάλει το σταυρό του, δεν μπόρεσαν να τον κάμψουν.

Αργότερα, οι ίδιοι οι αρχηγοί των ανταρτών είπαν στη μητέρα του: «εάν ο γιος σου γινόταν σαν ένας από εμάς, δε θα τον αδικούσαμε».

Στις 23 Μαΐου του 1996, δηλαδή την ημέρα των γενεθλίων του, πήραν τους τέσσερις αιχμαλώτους στρατιώτες, μεταξύ των οποίων και τον Ευγένιο, για να τους σκοτώσουν. Πρώτα σκότωσαν τους τρεις συναιχμαλώτους του. Έπειτα, πρότειναν για τελευταία φορά στον Ευγένιο να βγάλει το Σταυρό λέγοντας ότι «ορκιζόμαστε στον αλλάχ ότι θα ζήσεις». Ο Ευγένιος και πάλι αρνήθηκε και τότε υπέστη το φρικτό του μαρτύριο. Τον έσφαξαν με μαχαίρι κόβοντας εντελώς το κεφάλι του, αλλά δεν τόλμησαν να βγάλουν το Σταυρό από το λαιμό του. Τον έθαψαν μεν με το σταυρό, αλλά χωρίς το κεφάλι.

Τελικά, η μητέρα του βρήκε τον Ευγένιο μετά από εννέα μήνες. Και πάλι ζήτησαν οι Τσετσένοι 4000 δολάρια για να της δώσουν το λείψανο. Της έδωσαν και βιντεοκασέτα με το μαρτύριο του γιου της και της διηγήθηκαν οι ίδιοι την πορεία της αιχμαλωσίας του και τα βασανιστήρια.

Η μητέρα του Ευγένιου πούλησε το διαμέρισμά της και ό,τι άλλο μπορούσε-μέχρι και ρούχα-για να μπορέσει, αφενός μεν να δώσει τα λίτρα, αφετέρου δε να ανταπεξέλθει στα έξοδα εκταφής, ειδικού φέρετρου, μεταφοράς κλπ., τα οποία δεν ήταν και λίγα.

Τελικά στις 20 Νοεμβρίου του 1996 μετέφερε το λείψανο στο χωριό τους και το

έθαψε στο κοιμητήριο. Μετά από λίγες μέρες ο πατέρας του Ευγένιου πέθανε δίπλα στο μνήμα από τη λύπη του.

Αμέσως, σε διάφορες περιοχές της Ρωσίας ο άγιος μάρτυρας Ευγένιος άρχισε να εμφανίζεται και να κάνει θαύματα. Παρακάτω παραθέτουμε ορισμένες μαρτυρίες και θαυμαστές επεμβάσεις:

Ένα κοριτσάκι που έμενε σε Ορθόδοξο ορφανοτροφείο διηγήθηκε ότι της εμφανίστηκε κάποτε ένας ψηλός στρατιώτης με κόκκινο μανδύα, ο οποίος της είπε ότι είναι ο Ευγένιος, την έπιασε από το χέρι και τη οδήγησε στην Εκκλησία. Το κοριτσάκι λέει: «παραξενεύθηκα που φορούσε κόκκινο μανδύα, διότι οι στρατιώτες δε φορούν σήμερα τέτοιο μανδύα, και σκέφτηκα ότι αυτός πρέπει να είναι ο μανδύας του μάρτυρα».

Σε πολλές Εκκλησίες έχουν δει ένα στρατιώτη με πύρινο μανδύα, ο οποίος βοηθάει τους αιχμαλώτους στην Τσετσενία να δραπετεύσουν από την αιχμαλωσία τους και να διαφύγουν από κάθε κίνδυνο, όπως νάρκες κλπ.

Σε ένα νοσοκομείο τραυματιών πολέμου οι τραυματισμένοι στρατιώτες πιστοποιούν ότι ένας άγιος μάρτυρας Ευγένιος τους βοηθάει, ειδικά όταν πονάνε πολύ. Όταν κάποιοι από αυτούς πήγαν στο Ναό του Σωτήρος στη Μόσχα, είδαν την εικόνα του μάρτυρα και αναγνώρισαν αυτόν που τους βοήθησε.

Το στρατιώτη με τον κόκκινο μανδύα τον γνωρίζουν και οι φυλακισμένοι. Κυρίως βοηθάει τους πολύ καταβεβλημένους και συντετριμμένους ψυχικά λόγω της φυλακίσεως τους.

Το 1997 με ευλογία του Πατριάρχη Αλεξίου εκδόθηκε ένα βιβλίο με τίτλο «Νέος μάρτυς του Χριστού στρατιώτης Ευγένιος». Ένας ιερέας ονόματι Βαντίμ Σκλιαρένσκο από το Ντνεποπετρόφκ έστειλε στο Πατριαρχείο μία αναφορά όπου έγραφε ότι το εξώφυλλο του βιβλίου με τη φωτογραφία του αγίου μυροβλύζει.

Μετά από τρία χρόνια και τρεις μήνες ο αρχηγός και όλη η ομάδα του, οι σφαγείς του Ευγένιου, σκοτώθηκαν από τους ίδιους τους Τσετσένους μετά από εμφύλιες αντιπαραθέσεις.

Καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, αλλά περισσότερο την ημέρα του Μαρτυρίου του, στις 23 Μαΐου, έρχονται για προσκύνημα στο τάφο του πολλοί πιστοί και αναφέρονται πολλά θαύματα.

(Πηγή: "Ιερά Μονή Παντοκράτορα Μελισσοχωρίου")